

Sygn. akt *X K 794/16*

1 Ds.1328/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 maja 2018 roku

Sąd Rejonowy Gdańsk – Południe w Gdańsku Wydział X Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Julia Kuciel

Protokolant: Magdalena Barska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej G. – Ś. w G. – bez udziału

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 14 czerwca 2017 roku, 04 października 2017 roku, 20 października 2017 roku 15 grudnia 2017 roku, 02 marca 2018 roku i 18 maja 2018 roku sprawy

Z. W. (W.), syna S. i I. z domu C., urodzonego (...) w G.

oskarżonego o to, że:

w dniu 25 czerwca 2016 roku w G. na ulicy (...), prowadził w ruchu lądowym pojazd mechaniczny m-ki S. o numerze rejestracyjnym (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości, gdzie badanie na urządzeniu typu A. 6020 wykazało: I – badanie o, 43 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, II badanie – o, 44 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, zaś badanie na urządzeniu typu Alkometr A2.0 wykazało: I badanie – o, 42 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, II badanie – o, 43 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, tj. o czyn z art. 178a § 1 k.k.

I. ustalając, iż oskarżony **Z. W.** dopuścił się popełnienia czynu opisanego w akcie oskarżenia, to jest występku z art. 178a § 1 k.k. oraz uznając, iż wina oskarżonego, jak i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne, a okoliczności jego popełnienia nie budzą wątpliwości, na podstawie art. 66 § 1 i § 2 k.k. w zw. z art. 67 § 1 k.k. warunkowo umarza postępowanie karne przeciwko **Z. W. (W.)** na okres próby wynoszący 1 (jeden) rok,

II. na podstawie art. 67 § 3 k.k. w zw. z art. 43a § 1 k.k. orzeka od oskarżonego **Z. W. (W.)** na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym i Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne w wysokości 3000, 00 złotych (trzy tysiące złotych),

III. na mocy art. 67 § 3 k.k. w zw. z art. 39 pkt. 3 k.k. w zw. z art. 43 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego **Z. W. (W.)** zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych przez okres 1 (jednego) roku, a na mocy art. 43 § 3 k.k. nakłada na oskarżonego obowiązek zwrotu dokumentu uprawniającego do prowadzenia pojazdów mechanicznych,

IV. na mocy art. 63 § 4 k.k. na poczet orzeczonego w punkcie III (trzecim) wyroku środka karnego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych zalicza oskarżonej okres rzeczywistego stosowania tego środka poprzez zatrzymanie dokumentu prawa jazdy od dnia 25 czerwca 2016 roku do dnia 08 września 2016 roku,

V. na mocy art. 626 § 1 k.p.k., art. 627 k.p.k. w zw. z art. 629 k.p.k., art. 616 § 1 i 2 k.p.k. oraz na podstawie art. 1 i art. 7 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity Dz. U. z 1983 r. nr 49 poz. 223 ze zm.) zasądza od oskarżonego **Z. W. (W.)** na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w kwocie 170, 00 zł (sto siedemdziesiąt złotych 00/100), w tym kwotę 100 zł (sto złotych) tytułem opłaty.

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 24 czerwca 2016 roku w godzinach od 20.00 do około 24.00 Z. W. wraz ze swoim kolegą M. K. spożywał u siebie w domu alkohol. Z. W. spożył łącznie 4 półlitrowe piwa, jedząc również w tym czasie m. in. kanapki. Następnie około godziny 24.00 położył się spać, a następnego dnia wstał po godzinie 9.00, albowiem tego dnia był umówiony w Hotelu (...), gdzie miał występować w charakterze DJ. Po zjedzeniu śniadania Z. W. wsiadł do samochodu marki S. o numerze rejestracyjnym (...), którym zamierzał dojechać do Hotelu (...), podróżując w tym celu m. in. ulicą (...) w G..

dowody: częściowo wyjaśnienia oskarżonego k. 17, 27, 68-69; częściowo zeznania świadka M. K. k.97-98; protokół z przebiegu badania stanu trzeźwości urządzeniem elektronicznym k. 6-v, 7-v

W tym czasie służbę w patrolu zmotoryzowanym na ternie G. pełnili starszy posterunkowy A. C. i starsza posterunkowa A. G..

Z. W. został zatrzymany do kontroli drogowej przez funkcjonariuszy Policji A. C. i A. G. na ulicy (...) w G. około godziny 10.00. W trakcie kontroli drogowej, z uwagi na wyczuwalny od niego zapach alkoholu, został on poddany badaniu na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu urządzeniem typu AQ 47 o numerze SN (...). Pierwsze badanie przeprowadzone o godz. 10.04 wykazało, że Z. W. miał 0,43 mg/dm³ alkoholu w wydychanym powietrzu, podczas gdy drugie badanie o godz. 10.19 wykazało zawartość 0,44 mg/dm³ alkoholu w wydychanym powietrzu. Następnie przeprowadzono badanie na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu urządzeniem A. A 2.0, które w tej dacie było sprawne. Pierwsze badanie przeprowadzone tym urządzeniem o godz. 10.37 wykazało, że Z. W. miał 0,42 mg/dm³ alkoholu w wydychanym powietrzu, podczas gdy drugie badanie o godz. 10.38 wykazało zawartość 0,43 mg/dm³ alkoholu w wydychanym powietrzu. Błąd pomiaru tym urządzeniem przy wartości odniesienia 0,25 mg/l wynosi 0,00 mg/l, a niepewności pomiaru wynosi 0,02 mg/l.

dowody: częściowo wyjaśnienia oskarżonego k. 17, 27, 68-69; protokół z przebiegu badania stanu trzeźwości urządzeniem elektronicznym k. 6-v, 7-v świadectwo wzorcowania k.8-v; notatka urzędowa k.1-2; protokół zatrzymania osoby k.2-v; pokwitowanie k.9; częściowo zeznania świadka A. G. k.88-89; zeznania świadka A. C. k.85

Z. W. posiada wykształcenie wyższe, jest zatrudniony w Agencji Rynku Rolnego. Jest rozwiedziony, nie ma dzieci na utrzymaniu. Uzyskuje dochody rządu 2100 zł miesięcznie. Nie posiada majątku. Nie był leczony neurologicznie, psychiatrycznie ani odwykowo. Nie jest uzależniony. Nie był uprzednio karany.

dowody: karta karna k. 92; dane z wyjaśnień oskarżonego k.66-67;

Z. W. przyznał się w toku postępowania przygotowawczego do popełnienia zarzucanego mu czynu i złożył wyjaśnienia. W toku rozprawy głównej Z. W. zmienił wyjaśnienia i nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu.

vide: wyjaśnienia oskarżonego z k. 17, 27, 68-69

Sąd zważył, co następuje:

W świetle całokształtu zgromadzonego w przedmiotowej sprawie materiału dowodowego, w szczególności zeznań świadków A. G. i A. C. oraz dokumentów zgromadzonych i ujawnionych w toku postępowania, których wiarygodność i rzetelność nie została zakwestionowana, zarówno fakt popełnienia przez oskarżonego zarzucanego mu występku, jak i wina Z. W. nie budzą wątpliwości.

Po pierwsze, Sąd czyniąc ustalenia faktyczne w przedmiotowej sprawie, oparł się w przeważającym zakresie na zeznaniach złożonych przez funkcjonariuszy Policji A. G. i A. C.. W ocenie Sądu świadkowie ci w sposób

spójny i rzeczowy opisali okoliczności związane z przeprowadzeniem kontroli drogowej z udziałem oskarżonego, w szczególności zaś podejmowane przez nich czynności, które zostały następnie udokumentowane. Świadek A. C. odniósł się przy tym do zapisów znajdujących się w treści protokołu badania trzeźwości, a związanych z ilością alkoholu spożytego przez oskarżonego. Podał on bowiem, że znalazły się one w treści tego dokumentu, albowiem zostały podane przez oskarżonego – przy czym również sam oskarżony faktowi, że taką ilość alkoholu spożył nie przeczy. Sąd zważył także, iż choć świadek A. C. w toku rozprawy głównej nie potrafił przytoczyć wielu szczegółów związanych z interwencją, to jest to zrozumiałe przy uwzględnieniu ilości prowadzonych przez niego czynności służbowych, w szczególności interwencji związanych z kontrolami stanu trzeźwości kierujących.

Sąd zważył również, że świadek A. G. podała w toku przesłuchania w czasie rozprawy głównej, iż jest pewna, że Z. W. powiedział w czasie wykonywania z nim czynności, że poprzedniego dnia była na weselu, a obecnie jedzie na poprawiny (k.89). Nie podważając tego, iż świadek mogła być przekonana o prawidłowości zapamiętanej przez siebie informacji stwierdzić należy, że powyższe twierdzenia są jednak sprzeczne tak z zeznaniami świadka M. K., jak i z wyjaśnieniami samego oskarżonego. Brak przy tym podstaw, ażeby tym ostatnim odmówić w tym zakresie wiary. Stąd też w ocenie Sądu w tym zakresie wypowiedź świadka nie mogła stanowić podstawy dokonywanych w sprawie ustaleń faktycznych.

Należy podkreślić, że w pozostałym zakresie zeznania funkcjonariuszy korespondują z pozostałym wiarygodnym materiałem dowodowym zebrany w sprawie, w tym przede wszystkim z wynikami przeprowadzonych pomiarów stężenia alkoholu w wydychanym powietrzu u oskarżonego, a także – w części – z wyjaśnieniami oskarżonego. Sąd miał ponadto na uwadze, że wskazani świadkowie stanowią osoby obce dla oskarżonego, brak było zatem podstaw by przyjmować, aby mieli oni jakikolwiek interes w tym by wbrew prawdzie przedstawiać obciążające go okoliczności. W związku z powyższym Sąd uznał je za wiarygodne i w części dokonał ustaleń faktycznych w sprawie w oparciu o ich treść.

Sąd uwzględnił, jako częściowo wiarygodne, zeznania świadka M. K. – tj. odnośnie faktu spotkania się z oskarżonym w przeddzień jego zatrzymania oraz spożywania z nim wspólnie alkoholu, a także jego rodzaju i ilości. Powyższe depozycje są bowiem zgodne nie tylko z wyjaśnieniami oskarżonego, ale również zeznaniami świadków – funkcjonariuszy Policji, którzy wskazywali na to, że informacje w protokole badania na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu podawane były przez samego oskarżonego. Tym samym Sąd nie miał podstaw, ażeby odmówić wiarygodności tym zeznaniom świadka. Sąd odmówił natomiast wiary tym wyjaśnieniom świadka, w których opisał on, że oskarżony miał płukać usta płynem do płukania tuż przed wyjściem z domu i następnie zachłyśnąć się nim (k.97v). Sprzeczne z zasadami logicznego rozumowania oraz wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego byłoby uznanie, że świadek ten, przesłuchiwany na okoliczności związane z wizytą u swojego kolegi, która miała miejsce blisko dwa lata wcześniej (świadek składał zeznania w dniu 18 maja 2018 roku) pamiętał dokładnie tak nieistotną okoliczność. W ocenie Sądu zbieżność w tym zakresie pomiędzy zeznaniami świadka, a wyjaśnieniami oskarżonego nie wynika z faktu, że opisują oni rzeczywiście zaistniałą okoliczność, lecz z faktu uprzedniego uzgodnienia swoich depozycji. O powyższym świadczy w ocenie Sądu również fakt, że w toku dwukrotnego przesłuchania w czasie postępowania przygotowawczego oskarżony nie podawał jakichkolwiek okoliczności, które miałyby dotyczyć zachłyśnięcia się płynem do płukania z alkoholem przed wyjściem z domu. Z tego też względu w tej części zeznania świadka M. K., jako niepolegające na prawdzie i złożone wyłącznie w celu uchronienia oskarżonego przed odpowiedzialnością karną nie zostały przez Sąd uwzględnione.

Sąd dał także wiarę dokumentom ujawnionym w trybie art. 343 § 4 k.p.k. w zw. z art. 394 § 1 i 2 k.p.k. w postaci m.in.: protokołu badania trzeźwości, świadectwa wzorcowania, protokołu zatrzymania prawa jazdy, notatek służbowych z przebiegu czynności, których wiarygodność i rzetelność nie była kwestionowana w przedmiotowej sprawie, zostały one bowiem sporządzone przez osoby uprawnione do ich wystawienia i brak w sprawie jakichkolwiek danych, które mogłyby podważyć ich prawdziwość.

Podobnie za wiarygodny dowód uznał Sąd notatkę urzędową ujawnioną w toku postępowania. Notatka ta dotyczy kontroli drogowej przeprowadzonej z udziałem oskarżonego. Ujawniona notatka urzędowa potwierdza jedynie obiektywny fakt zaistnienia kontroli oskarżonego oraz warunków w jakich się ona odbyła, zaś w pozostałym zakresie

nie stanowiła ona podstawy poczynionych ustaleń faktycznych, bowiem prowadziłyby to do naruszenia zakazu zastępowania dowodów, z których wymagane jest sporządzenie protokołu (np. zeznań świadków), treścią notatek urzędowych. Niemniej jednak podkreślić należy, że na opisane w niej okoliczności zeznawali przesłuchani w sprawie funkcjonariusze Policji.

W przedmiotowej sprawie Sąd dał wiarę jedynie w części wyjaśnieniom oskarżonego, który w toku postępowania przyznał się do winy i określił ilość alkoholu spożytego przez niego w przeddzień czynu oraz przedstawił okoliczności związane z przedmiotowym zdarzeniem i wniósł o dobrowolne poddanie się karze z art. 335 § 1 k.p.k. (patrz k. 17); w tym zakresie oświadczenia te oskarżony powtórzył w toku swojego kolejnego przesłuchania (k.27), a następnie podtrzymał je w toku rozprawy głównej (k.68-69). Sąd nie miał podstaw dla ich zakwestionowania, natomiast ich wartość dowodową potwierdzają materiały zebrane w aktach, w szczególności protokół z przebiegu badania stanu trzeźwości urządzeniem elektronicznym oraz notatka urzędowa sporządzona przez funkcjonariuszy Policji w chwili kontroli drogowej, a także w przeważającej części zeznania owych funkcjonariuszy Policji. Uwzględniając treść powyższych deponycji Sąd uznał za kompletnie niewiarygodne oświadczenia oskarżonego złożone w toku rozprawy w dniu 14 czerwca 2017 roku (k.68-69) odnośnie tego, iż nie przyznaje się on do popełnienia zarzucanego mu czynu i przyczyn, dla których w jego ocenie okazało się, że ma on alkohol w wydychanym powietrzu. Sąd doszedł w tym zakresie do przekonania, że prezentowana przez oskarżonego argumentacja, podawana w czasie w/w rozprawy głównej, jest niespójna, a prezentowana linia obrony razi naiwnością. Oskarżony z jednej strony utrzymywał, że spożywał alkohol dnia poprzedniego, ale w dniu prowadzenia pojazdu czuł się normalnie, co w ocenie Sądu świadczy o tym, iż miał świadomość, że mógł znajdować się w stanie nietrzeźwości. Z drugiej zaś strony oskarżony powoływał się na to, że zachłysnął się płynem do płukania jam ustnej, który zawierał alkohol, co miałyby stanowić wyłączoną przyczynę uzyskania takich wyników badań na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu. Niewątpliwie zatem wyjaśnienia oskarżonego są w tym zakresie niespójne. Ponadto Sąd zważył, że zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu ma tendencję rosnącą. Zgodnie z wiedzą, alkohol wchłania się w organizmie w czasie 0,5- 1,5 godziny od chwili zakończenia konsumpcji alkoholu (stężenie etanolu we krwi w tym okresie dynamicznie wzrasta), po czym po kilkukilkunastominutowym okresie stabilizacji stężenia we krwi, alkohol ulega eliminacji (stężenie etanolu w tej fazie maleje ze średnią prędkością około 0,15 promila lub w zakresie 0,1-0,2 promila na godzinę) [por. M. W., Propozycja interpretacji wyników analitycznych uzyskanych w pobliżu prawnej granicy stężeń dla stanu po użyciu alkoholu lub stanu nietrzeźwości, (...). (...). SĄD. (...), 2012, LXII, 178-185]. Wobec tego należy stwierdzić, że oskarżony prawdopodobnie znajdował się w fazie wchłaniania, ewentualnie stabilizacji, nie zaś eliminacji, co niewątpliwie miałyby miejsce, gdyby doszło do przypadkowego zachłyśnięcia się płynem do płukania ust z zawartością alkoholu na kilka minut przed badaniem przez funkcjonariuszy Policji. Wobec omówionych powyżej okoliczności wyjaśnienia oskarżonego w tym zakresie nie zostały uwzględnione przy dokonywaniu ustaleń faktycznych w sprawie.

Wobec zaprezentowanej powyżej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, Sąd doszedł do przekonania, iż oskarżony dopuścił się popełnienia przypisanego mu w punkcie pierwszym wyroku czynu z art. 178a § 1 k.k. Sąd widzi przy tym konieczność bardziej szczegółowego odniesienia się do kwestii wyników pomiaru na zawartość alkoholu w wydychanym przez oskarżonego powietrzu. Zarówno sposób, jak i wyniki owego badania były bowiem podważane przez oskarżonego, choć – w ocenie Sądu – bezpodstawnie.

Sąd zapoznał się bowiem z treścią rozporządzenia Ministra Zdrowia z 11 grudnia 2015 roku w sprawie badań na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu, w szczególności z jego § 4 ust. 4, zgodnie z którym na żądanie osoby badanej albo gdy zachodzi uzasadnione podejrzenia popełnienia przez nią przestępstwa, wynik badania dokonanego analizatorem wydechu, o którym mowa w § 3 ust. 1 pkt 2 tego rozporządzenia (posługującego się metodą utleniania elektrochemicznego), wynoszący ponad 0,00 mg/l należy zweryfikować badaniem analizatorem wydechu, o którym mowa w § 3 ust. 1 pkt 1 tego rozporządzenia (posługującego się metodą spektrometrii w podczerwieni), przez dokonanie dwóch pomiarów. W przedmiotowej sprawie owe powtórne badanie zostało wykonane, a jego wyniki znajdują się w aktach sprawy. Tym samym zaś brak jest podstaw dla podważania wyników zarówno pierwszego, jak i kolejnych pomiarów na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu. Co więcej, sam oskarżony nie kwestionował w trakcie badania wyników przeprowadzonych pomiarów, nie żądał ich powtórzenia – mimo tego, że został przecież

poinformowany o tym, jakie wyniki uzyskano, co potwierdził swoimi podpisami (k.6v, 7v). Oskarżony nie żądał również weryfikacji owych wyników poprzez przeprowadzenie badania krwi (k.6v, k.7v). Z tego też względu w ocenie Sądu obecnie podnoszone przez oskarżonego zarzuty w odniesieniu do tychże wyników stanowią wyraz prowadzonej przez niego linii obrony.

Wobec zaprezentowanej powyżej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, Sąd doszedł do przekonania, iż oskarżony dopuścił się popełnienia przypisanego mu czynu. Sąd zważył dalej, że jego zdaniem oskarżonemu przypisać można także winę w popełnieniu omawianego czynu. Oskarżony jest osobą zdolną ze względu na wiek do ponoszenia odpowiedzialności karnej, a zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie dostarcza podstaw do przyjęcia, iż w chwili czynu był niepoczytalny lub znajdował się w anormalnej sytuacji motywacyjnej. Wprawdzie minął dość długi okres czasu od spożycia alkoholu do prowadzenia pojazdu, to jednak oskarżony rozpoczynając i kontynuując jazdę samochodem wiedział przecież, że dzień wcześniej spożywał alkohol, znał jego ilość oraz stężenie. Wiedział on zatem również, jeżeli uwzględni się jego wiek i doświadczenie życiowe, że ilość spożytego przez niego alkoholu mogła skutkować tym, że następnego dnia mógł on jeszcze znajdować się w stanie nietrzeźwości, na tzw. „kacu”. Nie pozostawia wątpliwości, że chciał on kierować pojazdem, dopuszczając możliwość, że znajduje się w stanie nietrzeźwości i godząc się z tym. Powyższe wskazuje z kolei na to, że godził się również z tym, iż popełni czyn zabroniony jako przestępstwo. W ocenie Sądu tłumaczenia oskarżonego, że czuł się „normalnie” należy uznać wyłącznie za przyjętą przez niego linię obrony. Stwierdzić zatem należy, iż mimo tego, że oskarżony miał obiektywną możliwość zachowania się w sposób zgodny z obowiązującym porządkiem prawnym, nie uczynił tego jednak i popełnił przypisane mu przestępstwo.

Sąd zważył dalej, iż na gruncie art. 178a § 1 kk odpowiedzialność karną ponosi osoba, która znajdując się w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego, prowadzi pojazd mechaniczny w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym. Za tak opisany czyn na gruncie powołanego przepisu sprawcy wymierzyć można grzywnę, karę ograniczenia wolności lub pozbawienia wolności do lat 2. Definicji stanu nietrzeźwości dostarcza natomiast art. 115 § 16 kk, zgodnie z którym zachodzi on wówczas, gdy zawartość alkoholu we krwi przekracza 0,5 ‰ albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość lub zawartość alkoholu w 1 dm³ wydychanego powietrza przekracza 0,25 mg albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość. W przedmiotowej sprawie, co ustalono w sposób bezsporny, oskarżony prowadził samochód będąc w stanie nietrzeźwości. Pierwsze badanie urządzeniem typu AQ 47 o numerze SN (...) przeprowadzone o godz. 10.04 wykazało, że Z. W. miał 0,43 mg/dm³ alkoholu w wydychanym powietrzu, podczas gdy drugie badanie o godz. 10.19 wykazało zawartość 0,44 mg/dm³ alkoholu w wydychanym powietrzu. Następnie przeprowadzono badanie na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu urządzeniem A. A 2.0, które w tej dacie było sprawne. Pierwsze badanie przeprowadzone tym urządzeniem o godz. 10.37 wykazało, że Z. W. miał 0,42 mg/dm³ alkoholu w wydychanym powietrzu, podczas gdy drugie badanie o godz. 10.38 wykazało zawartość 0,43 mg/dm³ alkoholu w wydychanym powietrzu. Niewątpliwie zatem jego zachowanie wyczerpało ustawowe znamiona czynu z art. 178a § 1 kk, co zostało mu przypisane w wyroku wydanym w przedmiotowej sprawie. Mając jednak na uwadze okoliczności dotyczące popełnienia czynu zarzucanego oskarżonemu, jak również jego właściwości, warunki osobiste i dotychczasowy sposób życia, Sąd zważył, iż w niniejszej sprawie uzasadnione jest zastosowanie wobec Z. W. dobrodziejstwa instytucji warunkowego umorzenia postępowania karnego.

Zgodnie z treścią przepisu art. 66 § 1 kk, Sąd może warunkowo umorzyć postępowanie karne, jeżeli wina i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne, okoliczności jego popełnienia nie budzą wątpliwości, a postawa sprawcy nie karanego za przestępstwo umyślne, jego właściwości i warunki osobiste oraz dotychczasowy sposób życia uzasadniają przypuszczenie, że pomimo umorzenia postępowania będzie przestrzegał porządku prawnego, w szczególności nie popełni przestępstwa. Natomiast § 2 tego artykułu statuuje, że warunkowe umorzenie stosowane jest do sprawcy przestępstwa zagrożonego karą nieprzekraczającą 5 lat pozbawienia wolności.

Stwierdzić należy, iż warunki formalne dla warunkowego umorzenia postępowania zostały spełnione; przestępstwo przypisane oskarżonemu jest bowiem zagrożone karą pozbawienia wolności do lat 2. Ponadto, oskarżony nie był dotychczas karany, w szczególności zaś za przestępstwo umyślne. W ocenie Sądu, zachodzą także pozostałe warunki

umożliwiający zastosowanie owej instytucji. Zarówno bowiem stopień społecznej szkodliwości czynu, którego dopuścił się Z. W., jak i stopień jego zawinienia, nie są znaczne; oskarżony prowadził pojazd w stanie nietrzeźwości, lecz poziom zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu nie był zbyt wysoki. Ponadto, oskarżony nie wsiadł do samochodu bezpośrednio czy też parę godzin po spożyciu alkoholu, lecz po upływie około 9-10 godzin. Powyższe w ocenie Sądu świadczy o tym, że możliwe jest warunkowe umorzenie wobec niego postępowania karnego. Ponadto, uwzględniając przeprowadzoną przez Sąd ocenę dowodów, niewątpliwie okoliczności popełnionego przez oskarżonego czynu nie budziły wątpliwości. Ustalając stopień społecznej szkodliwości przypisanego oskarżonemu czynu, Sąd, w kontekście dyrektywy sformułowanej w treści art. 115 § 2 kk, uwzględnił między innymi sposób i okoliczności popełnienia czynu, postać zamiaru oskarżonego. Z. W. choć prowadził samochód osobowy w stanie nietrzeźwości i uczynił to umyślnie, to jednak owa umyślność przybrała formę zamiaru ewentualnego. Popełniony przez oskarżonego występki miał przy tym charakter incydentalny, o czym świadczy choćby jego uprzednia niekaralność. Z tego też względu Sąd uznał, że społeczna szkodliwość czynu zarzucanego oskarżonemu oraz stopień jego zawinienia nie były znaczne. Sąd zważył także na dotychczasowy sposób życia Z. W.. Oskarżony jest mężczyzną o stabilnej pozycji życiowej, w wieku dojrzałym, jest aktywny zawodowo. Wszystkie powyższe okoliczności uzasadniają przypuszczenie, że pomimo warunkowego umorzenia postępowania, będzie przestrzegał porządku prawnego, w szczególności nie popełni przestępstwa.

Mając na uwadze powyższe Sąd na podstawie art. 66 § 1 i § 2 kk w zw. z art. 67 § 1 kk, warunkowo umorzył postępowanie karne przeciwko Z. W. na okres próby wynoszący jeden rok. Sąd uznał, iż taki właśnie czas będzie niezbędny do zweryfikowania prognozy co do sposobu postępowania oskarżonego, stanowiącej istotną przesłankę wydania przedmiotowego rozstrzygnięcia.

Sąd stwierdził również, iż w przedmiotowej sprawie zastosowanie znajdowała norma art. 67 § 3 kk, umożliwiająca Sądowi orzeczenie wobec oskarżonego środka w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych albo pojazdów mechanicznych określonego rodzaju. Środek ten zgodnie z treścią art. 43 § 1 kk w zw. z art. 67 § 3 kk orzeka się w latach, od 1 roku do 2 lat. W ocenie Sądu roczny okres zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych będzie adekwatny do jego zawinienia, stopnia społecznej szkodliwości jego czynu oraz spełni zakładane cele wymierzenia tego środka, tj. wyeliminuje oskarżonego spośród osób prowadzących pojazdy mechaniczne, zapewniając tym samym w okresie jego trwania bezpieczeństwo pozostałym uczestnikom ruchu. Z tego też względu, na mocy art. 43 § 1 k.k., Sąd zobowiązał oskarżonego do zwrotu dokumentu uprawniającego do prowadzenia pojazdów mechanicznych – do czasu wykonania tej powinności nałożony na niego zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych nie będzie biegł.

Na mocy przepisu art. 63 § 4 kk Sąd zaliczył na poczet orzeczonego środka w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych okres rzeczywistego zatrzymania prawa jazdy od dnia 25 czerwca 2016 roku do 08 września 2016 roku.

Sąd orzekł także, w oparciu o treść art. 67 § 3 kk w zw. z art. 43a § 1 kk, o świadczeniu pieniężnym na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym i Pomocy Postpenitencjarnej w kwocie 3.000 złotych, uznając, iż świadczenie to, w wysokości określonej w niniejszym wyroku, wzmocni korzystne oddziaływanie na sprawcę, stwarzając podstawy do przekonania, że zastosowany środek probacyjny, choć nie stanowi skazania oskarżonego za popełnienie zarzucanego mu czynu, to jednak nie oznacza wykluczenia jakiegokolwiek formy jego odpowiedzialności za naruszenie przepisów prawa. Wysokość świadczenia dostosowana została również do możliwości zarobkowych oskarżonego, przy uwzględnieniu tego, że oskarżony nie ma nikogo na swoim utrzymaniu.

Ponadto, na mocy art. 627 kpk w zw. z art. 629 kpk oraz na podstawie art. 1 i art. 7 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity Dz. U. z 1983 r. nr 49 poz. 223 ze zm.), Sąd obciążył oskarżonego kosztami sądowymi w sprawie w wysokości 170, 00 zł, w tym również kwotą 100,00 zł tytułem opłaty. Sąd nie znalazł bowiem żadnych podstaw do zwolnienia Z. W. od ich poniesienia. Oskarżony osiąga dostateczne dochody, by zwrócić koszty postępowania karnego, wywołanego swoim zawinionym działaniem.